

Хајдемо испочетка.

Трећег јула ове године две хиљаде Срба из северне Митровице изашло је на протест због отварања канцеларије Министарства унутрашњих послова и локалне управе од стране Приштине. Отварање ове канцеларије једна је од првих тачака „стратегије за север“, о којој смо, након што се од ње одустало за неко време, писали као о „одбаченој стратегији Питера Фејта и Хашима Тачија“.

Скуп је окончан једним инцидентом након кога је једанаест људи било повређено, а један мртав. Неко је активирао бомбу, а не зна се ко (претпоставља се да је Албанац).

Интензивно се ради на проналажењу криваца – каже Бесим Хоти, портпарол КПС-а за Митровицу и додаје – Ситуација је стављена под контролу уз помоћ Еулекса и Кфора, карактерише се као стабилна, али има доста тензија и доста очекивања јавности.

Након овога уследио је још један „инцидент“ – пуцано је у посланика СЛС-а у самопроглашеној влади, Петра Милетића и ранило га у обе ноге.

Иако се не зна ко је пуцао, зна се да се радило о покушају атентата. Претпоставља се да је атентатор српске националности. Иако је та претпоставка на врло танким ногама. Чак се и у Словенији пише о томе како је српски север Косова небезбедан и како су Срби криминалци који су хтели да убију Милетића. Шта овде не штима? Не штима готово ништа. Прво, људи на Косову углавном умеју да баратају ватреним оружјем и да је неко са те раздаљине пуцао у Милетића да га убије, он би га вероватно и убио. Не би пуцао у ноге, па још у обе ноге. То више личи на некакво упозорење. Или на нешто сасвим другачије. Личи на жртвовање јарца. Питање је за шта се у овом случају, под претпоставком да је реч о жртвовању, он жртвује?

Већ сам написала следеће: “Биће да починиоци овај пут нису „лоши момци“ мада би то било згодно. Ионако су фијоке пуне њихових кривичних дела која само чекају на своју објаву и коначно девастирање – негде најесен“.

Дакле, под претпоставком да на Петра нису пуцали српски лоши момци патриотских

уверења него неки други момци и не са намером да му се освете због „антисрпског деловања“ него са једном другом намером која има далекосежнији циљ.

Ко све има циљеве на северу Косова и какви су то циљеви.

Косовски Албанци желе да систем своје самопроглашене републике прошире на целу територију Косова, с акцентом на север. Да би од међународне заједнице и САД добили одобрење да за овај циљ употребе и силу која је већа од договорене, они би прво морали да својим менторима докажу да је та сила апсолутно неопходна. Ако Срби на северу праве инциденте, бацају бомбе и чак се и међусобно рањавају или убијају – то би био сасвим добар доказ да се са њима мора силом. Силу је понудио косовски министар полиције Бајрам Реџеџи недељу дана након инцидента са бомбом. Неколико сати пошто се чула његова изјава где помиње слање специјалаца (специјална јединица РОСА) на север, наш председник се огласио изјавом како је прича о специјалцима заправо претња ратом.

Вратимо се још мало Реџеџију, који је за НСПМ дао следеће изјаве:

– Стојим иза онога што сам рекао. РОСА трупе треба да буду ту када су у питању акције вишег ризика, као што су хапшења ојачаних криминалаца, са којим не могу да се изборе КПС и КФОР који и сами траже овакву асистенцију уколико је присутан висок ниво насиља

– Са Еулексом имамо начелни договор, није нам потребан уговор.

– Тадић даје онакве изјаве о рату зато што он још увек мисли да је Косово Србја. То тумачимо као мешање у нашу унутрашњу политику, што нећемо дозволити. Рекао сам да ћу послати трупе и до Лепосавића ако треба, што је требало да назначи докле год је граница наше републике.

– Нас интересује сигурност у целом региону западног Балкана. Нама је превише рата, али не дамо да нам се неко меша у политику.

– После мишљења МСП ми смо вољни да преговарамо са Београдом око свих техничких

питања, али не о статусу и не о подели. Ми смо против поделе јер би она могла да има домино ефекат.

Декларативно, сви косовски званичници су против поделе. Као што су, донедавно, против ње били и српски званичници. Међутим, оно што је битно у овом кратком „интервјуу“ са министром полиције самопроглашене владе Бајрамом Реџеџијем јесте следеће; планирају се хапшења криминалаца са севера (а видећемо ко су све криминалци и „криминалци“) и планира се улазак РОСА-е на север када год се ситуација процени као високоризична. То би могао да буде први следећи скуп и прва следећа евентуална бомба, пуцањ у некога ко је политички интересантан итд., итд.

Иако је шеф Еулекса Ив де Кермабон демантовао Реџеџијеву изјаву о договору да на север дођу специјалци, сценарио би могао да одговара ономе о чему се говорило у српским медијима, а везано за „стратегију за север“ која је изгледала као гласник „олује“. Први следећи инцидент који би попримио размере претходног могао би у том случају да послужи као онај „окидач“ о каквим смо слушали, углавном са закашњењем, као у случају „Рачак“ или у случају вести о смрти два дечака која је била сигнал, а не повод за 17. март. То је наравно најцрња варијанта и то би значило да су они који су зимус због „плана за север“ наслутили олују, а она дошла налето (као и ономад) били у праву.

Друга могућност да су све то направили „криминогени Срби“ како би дали до знања свету и суду у Хагу да север не може и неће припасти отетом Косову, значило би да се Србија одлучила на коцкарску игру. Истина је да се на северу ради мање-више све оно што су својевремено радили и Албанци када су одлучили да оду из Србије, истина је да су у том послу све иначе „зарађене“ српске стране јединствене и да свако има своју улогу осим можда понеког „отпадника“ који не би да дели Косово, најчешће из личног интереса.

Финале ове игре такође може да буде оно о чему је говорио Бајрам Реџеџи. И то финале ће бити страшније управо онолико колико су Срби евентуално учествовали у њему. А финале може да буде и поновно стављање мапе на сто и преговори о промени граница. О томе све отвореније говоре различите структуре и у међународној заједници и у Србији. Албанци још увек само off the records.

Косово је де факто подељено. Север Косова је за Приштину нешто слично ономе што је цело Косово својевремено било за Београд. То је место где закон квазидржаве или

Пише: Ана Радмиловић
четвртак, 15 јул 2010 20:05

државе не досеже. Место где се не зна ко влада, чија је правда, ко пуца, а ко уклања трагове.

Север Косова је, осим тога, и место на које Србија мисли када прича о борби за Косово и националне интересе. Место које је пружало отпор Приштини и онда када тај отпор није имао подршку Београда. Сада, пошто је косовски министар полиције поменуо специјалце, а наш председник рекао реч „рат“, могло би да буде и место сукоба већих размера независно од мишљења МСП. Како год ово мишљење звучало, на северу Косова започео је (заправо није ни престајао још од '99) један процес који ће резултирати мини ратом или добијањем посебног статуса, шта год то значило. Оно што је, заправо, у интересу обе стране јесте то да овакав статус кво што дуже траје.